

עקב - יום ה'

שמ"י עם י"ה הוא שס"ה, זכרי עם ו"ה הוא רמ"ח, ולפיכך דרשו אין עני אלא מן התורה ומן המצות

וכן אם דוחקים אותו בשביל העושר ומצערים לו כל הימים, כל שכן מי שהוא רש באמת והוא הולך ממקום למקום, ועוד יש עני שנסתלקה ממנו דעתו, כגון איוב שנאמר בו (איוב ל"ד) איוב לא בדעת ידבר וזה אין לחייבו בשביל דיבוריו שמתרעם [קט"ז] אף כך אות ד היינו השכינה כאשר נסתלק ממנה אח שהוא עמדו האמצעי שנקרא דע"ת [קט"ז] ועוד אח היא התורה שכלולה מן תרי"ג מצות, זה שכתוב (שמות ג') זה שמי לעולם וזה זכרי וגוי, וביארו שמ"י עם י"ה הוא שס"ה, זכרי עם ו"ה הוא רמ"ח, ולפיכך דרשו אין עני אלא מן התורה ומן המצות, כי שאר עני אינו אלא ענוי, ואות ד שהיא אדנ"י גם כן נקראת עני כשהיא בלי הוי"ה.

והתקדשתם, אלו מים הראשונים, והייתם קדושים, אלו מים האחרונים, כי קדוש, זה שמן בושם

שמיני, מים אחרונים שנתקנו בשביל מלח סדומית המסמא את העינים, ולמה נקראים חובה, אלא על דרך סוד סם המות שורה על ידיים מזוהמות שעושים בהן ברכה, והכוס שמברכים עליו בלי טהרה נקרא טמא, ומה כוס ששותים בו הו אטמא לברכה עד שמטהרים אותו בהדחה מבפנים ומבחוץ, כל שכן ידי האדם, ולפיכך מים אחרונים חובה, וסוד הדבר (ויקרא י"א) והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני ה', והתקדשתם, אלו מים הראשונים, והייתם קדושים, אלו מים האחרונים, כי קדוש, זה שמן בושם [ומים האמצעים, ג' קדושות] כנגד קק"ק ה' צבאות, ולפיכך והתקדשתם וגוי' למען דעת שאתם בנים להקב"ה, זה שכתוב בנים אתם לה' אלהיכם.

עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה

תשיעי, כוס של ברכה, ודרשו חכמי המשנה עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה, ואלה הם, עטור, עטוף, הדחה, שטיפה, חי, מלא, מקבלו בשתי ידי ונותנו בימין, מגביהו מן הקרקע טפה, נותן עיניו בו, משלחו במתנה לאנשי ביתו, ועכשיו אין לנו אלא ארבעה שהן, הדחה, שטיפה, חי, מלא, יש אומרים חי מן החבית, ויש אומרים חי הכוס שלם, ששבירתו זו היא מיתתו.

זיו הזוהר

קטו. פי' שמטיח דברים כלפי מעלה. קטז. דעת הוא המחבר הכל בפנימיות בסוד חוט השדרה, וכי' כדאיתא מלגו איהו שם מ"ה דאיהו אורח אצילות

זוהר פרשת עקב (רעד ע"א)

בשלושה צריך כוס

עשירי, ברכת המזון, הרי דרשו החכמים בשלושה צריך כוס, וסוד הדבר לפי שהיא אהבת כלולותיך, הם האבות שנתברכו בכ"ל מכ"ל כ"ל^[ק"י] ואין להאריך יותר.

משה תיקן להם לישראל ברכת הזן בשעה שירד להם המן

ברכת המזון מן התורה מניין, שנאמר ואכלת ושבעת וברכת וכו', ולמדנו כברייטא, וברכת, זו ברכת הזן, את ה' אלהיך, זו ברכת המזון, על הארץ, זו ברכת הארץ, הטובה, זו בונה ירושלים, וכן הוא אומר (דברים ג) ההר הטוב הזה והלבנון, אין לי אלא לאחריו, לפני מניין, שנאמר אשר נתן לך, משעה שנתן לך חייב אתה לברכו, ודרשו חכמינו ז"ל משה תיקן להם לישראל ברכת הזן בשעה שירד להם המן, יהושע תיקן להם ברכת הארץ בשעה שהכניסו לארץ, דוד ושלמה תקנו בונה ירושלים, עוד נמצא בפרשת המן רמז לברכת המזון במן עצמו, שנאמר ובבקר תשבועו לחם וידעתם כי אני ה' אלהיכם, ע"כ ר"מ.

זוהר פרשת תרומה (קנז ע"א)

אם ישראל היו נמצאים זכאים באותן ארבעים שנה היה נתבטל אותו צד הטומאה מהעולם

המוליכך במדבר הגדול והנורא וגו', אמר רבי יוסי כאשר ברא הקב"ה את העולם חלק את הארץ, הישוב הוא לצד אחד והמדבר הוא לצד אחר.. ולא נמצא מדבר תקיף בכל העולם מלבד מדבר ההוא ששברו ישראל כחו וגבורתו ארבעים שנה, כמו שכתוב המוליכך במדבר הגדול והנורא, במדבר ההוא שלט צד הטומאה, ובעל כרחם הלכו ישראל עליו ושברו את כחו ארבעים שנה, ואם ישראל היו נמצאים זכאים באותן ארבעים שנה היה נתבטל אותו צד הטומאה מהעולם, וכיון שהרגיזו לו להקב"ה כמה פעמים נתגבר צד הטומאה ההוא, ונפלו כלם שם תחת רשותו, ואם תשאל הלא משה שעלה על כל בני העולם איך מת שם, אבל לא כן, שהרי שמה עבד הנאמן לא מת ברשותו של שר המדבר אלא בהר העברים, מהו העברים, מחלוקת^[ק"י] שנחלקו עליו שרים העליונים, ולא נמסר ביד השר וממשלה אחרת, ונשאר כך עד שבא משה עבד הנאמן ושלט עליו ונקבר שם.. ואם תשאל אם כן שאותו המדבר הוא תוקף צד הטומאה, איך פקד הקב"ה על שער יוהכ"פ לשלחו להר אחר שנקרא עזאזל, היה להם לשלחו להר שנמצא באותו המדבר שהלכו בו ישראל, אלא כיון שהלכו בו ישראל ארבעים שנה הרי נשבר תוקפו, ונתגבר תוקפו במקום שלא עבר שם אדם לעולם, ובהר שבמדבר הרי היה שם מדורם של ישראל ארבעים שנה, אבל הר ההוא שנשלח אליו השעיר הוא סלע חזק גבוה, ותחת העומק של הסלע ההוא לא היה

זוהר פרשת תרומה (קנז ע"א) **זיו הזוהר**

ק"י. וכיון שהם שלשה שאכלו יש להם כח יותר לעורר השפעת השפע מן חסד גבורה תפארת שורש האבות א"י להכוס שמרמז על המלכות והשכינה הקדושה. כוונת ד' הברכות של ברכת המזון על פי סוד מובא לקמן בפרשת ראה על הפסוק ואכלתם שם לפני ה' אלהיכם. **ק"ח.** על דרך

ביכולת האיש ליכנס שמה, ושם הוא שולט יותר לאכול טרפו, כדי שיפרש מן ישראל, ולא יהיה נמצא בהישוב לקטרג עליהם.

זוהר פרשת יתרו (פד ע"ב)

אמר רבי שמעון שני לוחות האלה טרם שנברא העולם היו ונתעלו בערב שבת ויתן ה' אלי את שני לוחות האבנים כתבים באצבע אלהים, אמר רבי שמעון שני לוחות האלה טרם שנברא העולם היו ונתעלו בערב שבת, והקב"ה עשה אותם ומעשה ידיו היו, ממה נעשו, למדנו שהם מאותו טל העליון שנמשך מן הקדמון הקדוש, וכאשר יצא ונמשך לשדה התפוחים הקדושים לקח הקב"ה שני כפיסין מהם^[ק"ט] ונתגשמו ונעשו שתי אבנים יקרות, נשב בהם ונתפשטו לשני לוחות, זה שכתוב (שמות ל"ב) והלחת מעשה אלהים, המה והמכתב מכתב אלהים הוא, כמו שכתוב כתובים באצבע אלהים, למדנו אצבע אלהים, אצבע ההיא עולה לעשרה, כמו שנאמר (שם ח') אצבע אלהים היא^[ק"כ] וכל אצבע ואצבע עולה לעשרה עד שנעשית יד שלימה, ככתוב וירא ישראל את היד הגדולה.

זוהר פרשת כי תשא (קצג ע"א)

לצד הקדושה עשה מזבח ההוא ואמר, וזו היא הרפואה שהקדים, שאלמלא עשה כך לא נתקיים העולם על קיומו

ובאהרן התאנף ה' מאד להשמידו, אמר רבי שמעון בוא וראה מה כתוב (שמות ל"ב) וירא אהרן ויבן מזבח לפניו ויקרא אהרן ויאמר חג לה' מחר, חג לה' ולא לעגל, לצד הקדושה עשה מזבח ההוא ולצד הקדושה קרא ואמר, וזו היא הרפואה שהקדים, שאלמלא עשה כך לא נתקיים העולם על קיומו, ועם כל זה לא שכך הקב"ה חמתו מאהרן, אף על פי שלא נתכוון לרעה, א"ל הקב"ה אהרן שני המכשפים משכו אותך למה שבקשו, חייך שני בניך יפלו ועל חטא זה יהיו נתפסים, זה שכתוב ובאהרן התאנף ה' מאד להשמידו, מהו להשמידו, אלו בניו, כמו שכתוב (עמוס ב') ואשמיד פריו ממעל, כי פירות האיש בניו הם, בוא וראה אהרן העמיד אותו המזבח לפניו והעגל חזר לאחור, בניו שמו לצד הטומאה מלפנים וצד הקדושה חזר לאחור, שנאמר ויקריבו לפני ה', ששמוהו לפני ה', ונתפסו בחטא זה.

זוהר פרשת בשלח (סג ע"א)

ואתפלל אל ה' ואמר אדני אלהים אל תשחת עמך ונחלתך וגו', רבי חזקיה פתח שיר המעלות ממעמקים קראתיך ה', שיר המעלות סתם, ולא פירש מי אמרו, אלא שיר המעלות שעתידיים כל בני עולם לומר, שעתידי שיר הזה להאמר לדורות עולם, ומה הוא ממעמקים קראתיך, כך למדנו כל מי שמתפלל תפלה לפני המלך הקדוש צריך לבקש בקשתו ולהתפלל מעומק הלב, בשביל שיהיה נמצא לבו שלם בהקב"ה, ויכוון הלב

זיו הזוהר הוראה מתעבר על ריב. ק"ט. פי' שתי חתיכות, על דרך הכתוב וכפוס מעץ. קכ. וידוע שלקה באצבע

והמחשבה^[קכא] ולמאי אמר דוד כך, והלא כתוב בכל לבי דרשתיך, ומקרא זה די, ולמה נצרך ממעמקים, אלא כך למדנו כל אדם שמבקש בקשתו לפני המלך צריך לכוון הלב והרצון לעומק של כל העומקים, להמשיך ברכות מעומק הבאר, כדי שיהיה נשפע ברכות מן [העומק] (המעין) של הכל, ומה הוא, זה המקום ההוא שיוצא ממנו ונמצא ממנו אותו הנהר שכתוב ונהר יוצא מעדן, וכתוב נהר פלגיו ישמחו עיר אלהים, וזה נקרא מעמקים, עומק של הכל, עומק של הבאר, שמעינות יוצאים משם ונמשכים לברך לכל, וזהו ההתחלה של המשכת הברכות מלמעלה למטה, וא"ר חזקיה כאשר הקדמון נסתר כל הנסתרות רוצה להשפיע ברכות להעולמות, משפיע הכל שיהיה נכלל הכל באותו עומק העליון, ומשם יוצא ונמשך הנהר, אשר נחלים ומעינות נמשכים ממנו, ושמים כלם ממנו, ומי שמתפלל תפלתו צריך לכוון הלב והמחשבה להמשיך ברכות מאותו עומק של הכל, כדי שתתקבל תפלתו ותתמלא בקשתו.

זוהר פרשת בשלח (ז).

מי שיודע לייחד שם הקדוש כראוי הוא מקיים אומה היחידית בעולם

אמר רבי שמעון כתוב קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת, מהו באמת, כמו שביארנו הכתוב (מיכה ז') תתן אמת ליעקב, שידע לייחד שם הקדוש בתפלתו כראוי, וזהו עבודת המלך הקדוש, ומי שיודע לייחד שם הקדוש כראוי הוא מקיים אומה היחידית בעולם, שכתוב (שמואל ב' ז') ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ, ולכך ביארנו שכל כהן שאינו ידוע לייחד שם הקדוש כראוי אין עבודתו עבודה, שהרי הכל בו תולה, עבודת העליונה ועבודת התחתונה, וצריך לכוון הלב והמחשבה כדי שיתברכו העליונים והתחתונים, כתוב (ישעי' א') כי תבאו לראות פני מי בקש זאת מידכם רמוס חצרי, כל אדם הבא לייחד שם הקדוש ואינו מתכוון בו בלב ומחשבה ויראה, בשביל שיתברכו על ידו עליונים ותחתונים, משליכים לו תפלתו לחוץ, וכלם מכריזים עליו לרעה, והקב"ה קורא עליו כי תבאו לראות פני, כי תבאו לראות היה צריך לומר, מהו לראות, אלא כל אותן הפנים של המלך נעלמים בהעומק לאחורי החשך, וכל אותן היודעים לייחד שם הקדוש כראוי מבקעים כל אותן הכתלים של החשך, ופני המלך מתגלים ומאירים לכל, וכאשר הם מתגלים ומאירים מתברכים כלם העליונים והתחתונים, ואז ברכות נמצאות בכל העולמות ובכן כתוב לראות פני, מי בקש זאת מידכם, מה הוא ענינו, אלא מי שבא לייחד שם הקדוש העליון צריך לייחדו מצד של זא"ת, כמו שנאמר בזאת יבא אהרן אל הקדש, בשביל שיזדווגו כאחד אותן

זוהר פרשת בשלח (ז).

הארת שפע הרחמים למלכות, והמאמר הזה צריך ביאור גדול לכן אפרש מעט ברמיזה, עומק של כל העומקים זה הכתר, עומק הבאר זו הבינה, עומק הכל או מעין של הכל זה החכמה, עיר האלהים זו מלכות, עומק העליון זה החכמה שממנו יוצא נהר הבינה, והמבין יבין.

עשר מכות. **קכא.** כל זה הוא להבין עומק הכונה בתפלת מרע"ה שהזכיר אותן ב' השמות אדני ואלהים שהכתוב הוא הו"י"ה, המרמזים על מלכות ובינה, וענינו שהתעלה משה מתתא לעילא מן זא"ת עד הו"א, והיה מכוון להמשיך הארת שפע הרחמים בהסתר מן הא"ס עד הבינה, ומשם תתגלה ותופיע

השנים צדי"ק וצד"ק בזיוג אחד, כדי שיתברכו כלם מהם, והם נקראים חצריך, כמו שכתוב (תהלים ס"ה) אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך, ואם הוא בא לייחד שם הקדוש, ואינו מתכוון בו ברצון הלב ביראה ואהבה, אומר הקב"ה מי בקש זאת מדיכם רמוס חצרי, זא"ת ודאי, שהרי לא נמצא בהם ברכות, ולא די שברכות אינן נמצאות בהם, אלא ששורה בהם הדין ונמצא הדין בכל.

זוהר פרשת קדושים (פ"ג ע"ב)

אדם העושה מצוה, הקב"ה משים אותה לפניו להשיג בה כל יום, להטיב לו בשבילה

זכר לעבדיך וגו' אל תפן אל קשי העם הזה, אמר רבי חייא אל תפן, וכי מי הוא שיוכל לאמר למלך העליון אל תפן, הלא כתוב (איוב ל"ד) כי עיניו על דרכי איש, וכתוב (ירמ"א כ"ג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה', והלא בכל משגיח הקב"ה, וכל המעשים הוא רואה ומביא בדין על כולם אם טוב ואם רע, כמו שכתוב (קהלת י"ב) האלהים יביא במשפט על כל נעלם אם טוב ואם רע, ומשה אמר אל תפן, אלא כמה צריך האדם להשמר מחטאיו, בשביל שלא יחטא לפני המלך הקדוש, בוא וראה אדם העושה מצוה, זאת המצוה עולה ועומדת לפני הקב"ה ואומרת, אני מפלוני שעשה אותי, והקב"ה משים אותה לפניו להשיג בה כל יום, להטיב לו בשבילה, ואם האדם עובר על דברי התורה עבירה זו עולה לפניו ואומרת, אני מפלוני שעשני, והקב"ה מניחה לעמוד שם להשיג בה כדי להכריתו, זה שכתוב וירא ה' וינאץ מכעס בניו ובנותיו, מהו וירא, ראה מה שעומד לפניו, ואם חוזר בתשובה מה כתוב, (שמואל ב' י"ב) גם ה' העביר חטאתך לא תמות, שמעביר חטא ההוא מלפניו שלא יסתכל בו, כדי להטיב לו, ועל כן אל תפן אל קשי העם הזה ואל רשעו ואל חטאתו, אמר רבי יוסי גם מכאן נשמע כך, שכתוב (ירמ"א ב') נכתם עונך לפני.

זוהר פרשת מצורע (נו ע"א)

כל עבודה שרוצה האדם לעבוד לפני הקב"ה, צריך להקדים יראה לירא ממנו, ואח"כ יזכה לעשות בשמחה מצות התורה

ועתה ישראל מה ה' אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה, רבי יצחק פתח (תהלים ב') עבדו את ה' ביראה וגילו ברעדה, וכתוב (שם ק) עבדו את ה' בשמחה באו לפניו ברננה, אלו המקראות סותרים זה את זה, אלא כך למדנו עבדו את ה' ביראה, כל עבודה שרוצה האדם לעבוד לפני הקב"ה, צריך להקדים יראה לירא ממנו, ובשביל היראה מרבנו יוכל אחר כך לעשות בשמחה מצות התורה, ועל כן כתוב מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה, וגילו ברעדה, שאסור לו לאדם לשמוח הרבה בעולם הזה, כך הוא בעניני העולם, אבל בעניני התורה ובמצות התורה צריך לשמוח, ואחר כך יוכל האדם לעשות בשמחה מצות התורה, כמו שכתוב עבדו את ה' בשמחה, רבי אבא אמר עבדו את ה' ביראה, סוד הדבר הוא, עבדו את ה' ביראה, מה יראה היא כאן, אלא כמו שביארנו שכתוב (משלי א') יראת ה' ראשית דעת,

וכתוב (תהלים קי"א) ראשית חכמה יראת ה', יראת ה' כך נקרא הקב"ה [קכב] רבי אלעזר אמר עבדו את ה' ביראה, מי שרוצה לעבוד עבודת רבונו מאיזה מקום יתחיל, ובאיזה מקום יכוון העבודה לייחד השם של רבונו, חזר ואמר ביראה, ביראה היא ההתחלה מלמטה למעלה.

זוהר פרשת ואתחנן (רסב ע"ב)

רק באבותיך חשק ה' לאהבה אותם ויבחר בזרעם אחריהם וגו', למד רבי אבא שמכאן אמר רבי שמעון כי האבות הם מרכבה קדושה העליונה, שנאמר חשק ה', ובוא וראה כמו שיש מרכבה קדושה למטה [קכג] כך יש מרכבה קדושה למעלה, ואיזו היא, אותה שאמרנו, מרכבה קדושה נקרא הכל יחד, והכל נתקשר זה בזה ונעשה הכל אחד, רק באבותיך חשק, הם שלשה והמרכבה ארבעה, ארבעה מניין, שנאמר ויבחר בזרעם אחריהם, מה נשמע, היינו להכליל בהם דוד המלך שהוא הרביעי להתתקן במרכבה הקדושה, שלמדנו כי האבות הם התקון והשלמות של הכל, והגוף בהם נתיסד ונבנה ובהם נאחז, בא דוד המלך ויסד הכל והתקין הגוף והשלימו עמהם, וא"ר יצחק כמו שזכו האבות להתעטר במרכבה הקדושה, כך זכה דוד להתתקן להיות רגל רביעית להמרכבה.

זוהר פרשת פנחס (רמד ע"ב)

אשר לא ישא פנים וגו', הלא נאמר ישא ה' פניו אליך, זה ביארו חכמי המשנה שאמר הקב"ה אני אמרתי להם ואכלת ושבעת, והם דקדקו עליהם עד כזית או עד כביצה, ואיך לא אשא להם פנים.

זוהר פרשת וירא (קיב ע"א)

את ה' אלהיך תירא אתו תעבד וגו', אמר רבי שמעון מקרא זה נתבאר, אבל בוא וראה לה' אלהיך תירא לא נאמר, אלא את ה', מהו את, זו מדרגה הראשונה מקום יראת הקב"ה, ולפיכך כתוב תירא, כי שם צריך האדם לפחד מפני רבונו, לפי שהוא מקום הדין, אותו תעבד, זו מדרגה העליונה העומדת על מדרגה זאת התחתונה ואין נפרדות לעולם [קכד] א"ת ואות"ו זו בזו דבקות ואין נפרדות, מהו אות"ו, זה מקום ברית הקדוש אות הוא לעולם, שהרי העבודה אינה שורה במדרגה של א"ת [קכה] ואין היא לעבודה אלא ליראה, אבל העבודה היא עולה למעלה, ולפיכך אות"ו תעבד, ובו תדבק, במקום שהיא הדבקות להתדבק, שהוא המדרגה שנקראת גוף השורה באמצע [קכז] ובשמו תשבע, זה מקום מדרגה השביעית [קכז]

זיו הזוהר

האצילות אין פירוד ביניהם. **קכה**. עיקר העבודה היינו רמ"ח מ"ע שהן בעלמא דדכורא כידוע זכרי עם ו"ה רמ"ח, אבל שס"ה ל"ת הן בעלמא דנוקבא, שמי עם י"ה שס"ה, ובל"ת אין שייך עבודה רק יראה שלא נעבור עליהן. **קכו**. זה התפארת. **קכז**. זו

קכב. זו המלכות, ומפני שהיא ספירה הראשונה מלמטה למעלה נקראת ראשית דעת וראשית חכמה. **קכג**. למטה למלכות, למעלה לבינה. **קכד**. א"ת רמז על מלכות, אות"ו רמז על יסוד שאין צריך להיות פירוד ביניהם, או כונתו שבעולם

וסימנך (ירמ' ב') ואת דוד מלכם אשר אקים להם, (חיי קלב.) עוד ביארו החברים את ה' אלהיך תירא, א"ת להכליל שצריך לירא מרבו כמורא השכינה, ויראת התלמיד היא מפני רבו, ולפיכך דרשו החכמים שלא יתפלל איש אחורי רבו, שלא ישים מורא רבו לפניו בשעת התפלה, אלא פחד הקב"ה בלבד ולא מורא אחרת.

סדרת הספרים קובץ שופר הזוהר

(20 ברכים) – לתרומות עבור הדפסה והפצת הספרים – טל: 0527654911

קובץ שופר הזוהר

פרק ז'
 ובו חמשה ספרים ספרים נפתחים (272 עמודים):
 זהר הפשרות - מי יאכילנו בשר - ערכתי נר למשיחי - קרקא - מגלה עמקות חניו ופעליו

קובץ שופר הזוהר

פרק ט'
 ובו ספר אחד (288 עמודים):
 ספורי זוהר

בדואי חבנרא דילך דאיהו ספר הזוהר, מן זוהרא דאימא עלאה רתשובה. באלין לא צריך נסיון, ובגין דערתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברומי.

קובץ שופר הזוהר

פרק יח
 ובו ספר אחד (256 עמודים):
 זהר קריאת שמע
 פהלקתו דיניו ומנהגיו

קובץ שופר הזוהר

פרק כ'
 ובו ארבעה ספרים נפתחים (328 עמודים):
 זוהר לפורים השלם

קובץ שופר הזוהר

פרק יט'
 ובו ספר אחד (422 עמודים):
 זהר התקונים תקון מ"ג

